

Arrest

nr. 209 822 van 24 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HENDRICKX loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben.

Op 27 april 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse partner. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 februari 2017 stelden verzoeker en zijn partner een einde aan hun wettelijke samenwoning.

Op 9 mei 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T.

Voornamen: F.M.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]1977

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] BERINGEN

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter op 27.04.2016, in functie van zijn Nederlandse partner, N.S.F. (RR. [...]). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning d.d. 10.02.2016 (geregistreerd op 05.04.2016 te Beringen) op 21.02.2017 met onderlinge toestemming werd stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- *Rekeninguittreksels (betaling huur september-, oktober-, november 2016 + betaling basic fit + betaling Eni gas + betaling de voorzorg (2) + storting loon augustus-, september -, oktober 2016 + betaling Xerius sociaal verzekeringsfonds dd. 2.12.2016.*
- *Verklaring lidmaatschap de voorzorg*
- *Arbeidsovereenkomst dd. 29.04.2016 bij werkgever T. BVBA + bijhorende loonfiches voor de periode mei 2016 - juli 2016 + augustus 2016 - februari 2017.*
- *Aansluiting bij Xerius dd. 16.12.2016*
- *Afrekening sociale bijdragen dd. 31.01.2017*
- *Overeenkomst werkend vennoot dd. 29.07.2016*
- *Overschrijvingsformulier Omnipas*
- *Aanrekening telenet 2017*
- *Voorschotfactuur Eni 3.01.2017*
- *Verklaringen op eer door derden*
- *3 tal foto's zonder digitale data*
- *Huurovereenkomst dd. 4.08.2015*

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI bekomen dd. 16.06.2016) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar

opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen belemmering in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon voorbij is. Uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen het geregistreerd partnerschap dd. 10.02.2016 (geregistreerd op 5.04.2016) op 21.02.2017 werd beëindigd. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn .. tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een dergelijke mate van integratie dat een terugkeer naar het land van herkomst belemmerd wordt. Een job kan worden gezien als een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken voor een tewerkstelling in het land van herkomst.

Aangaande zijn sociale - en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Betrokkene legt een huurovereenkomst voor met bijhorende rekeninguittreksels die aantonen dat hij zijn huur betaalt. Alsook werden betalingsbewijzen en een voorschotfactuur, voorgelegd aangaande betaling Eni (gas) Echter, het hebben van een huurovereenkomst/verwarming en dus een dak boven het hoofd behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Verder werd er een verklaring lidmaatschap (+ bewijs betaling) voorgelegd. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Bijkomend werd er nog een rekeninguittreksels voorgelegd als bewijs betaling van telenet, Omnipass en basic fit. Echter, het hebben van digitale tv en een fitness abonnement kan bezwaarlijk gezien worden als een vorm van integratie. Verder werden er ook geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene er actief gebruik van maakt. Aan gaande de omnipass kunnen we stel en dat betrokkene door deze pas gebruik kan maken van het openbaar vervoer en vormt dit gegeven ook geen bewijs van integratie. Tot slot werden er verschillende verklaringen op eer voorgelegd. Echter, deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van derden. De voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is ook niet duidelijk wanneer deze foto's genomen werden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4,1° is niet van toepassing aangezien het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. De wettelijke samenwoning werd 10.02.2016 afgesloten, deze werd op 21.02.2017 stopgezet met onderlinge overeenstemming. Amper 1 maand na het afleveren van de F-kaart. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° en 4° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen en er geen sprake is van een schrijnende situatie.

Er werd op 8.03.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er weden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken; Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel een schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten, van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van artikel 42septies, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het recht op verdediging, de tegensprekelijkheid en de wapengelijkheid.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht enige tijd geleden, dit op grond van zijn wettelijke samenwoning.

Het spreekt voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskening van de hoorplicht.

De bestreden beslissing stelt dat er geen spraken meer is van een gezinscel tussen betrokken. Betrokkenen waren reeds enige tijd samen vooraleer zij wettelijk gingen samenwonen.

Verzoeker onderhield dus een lange tijd een relatie met mevrouw N.S.F., ook al werd de relatie uiteindelijk beëindigd.

Verzoeker is ook steeds werkzaam geweest in België, waardoor hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen. De heer T. werkt momenteel als zelfstandige en opende een jaar geleden zijn eigen kapperszaak te Hasselt.

Verzoeker volgde tevens ook een inburgeringscursus.

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van verzoeker toelaat dat hij in Suriname kan worden tewerkgesteld. Het is algemeen geweten dat de werkloosheidsgraad in Suriname zeer hoog is en dat de economische mogelijkheden enorm beperkt zijn. De mogelijkheden in Suriname zijn voor verzoeker zeer beperkt in vergelijking met België.

Verzoeker verblijft reeds verschillende jaren op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM. Deze integratie van cliënt heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voert in wezen aan dat hij voorafgaand aan de beslissing die een einde stelt aan zijn verblijf gehoord had moeten worden zodat hij elementen kon bijbrengen met dewelke de gemachtigde rekening had moeten houden. Hij wijst erop dat hij een lange tijd een relatie heeft onderhouden met zijn ex-partner, dat hij als zelfstandige werkt in een eigen kapperszaak, dat het in Suriname veel moeilijker zal zijn voor hem om werk te vinden omdat het algemeen geweten zou zijn dat de werkloosheidsgraad in Suriname zeer hoog is en wijst erop dat het centrum van zijn belangen in België is gevestigd. Hij meent ook op verschillende vlakken geïntegreerd te zijn.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

5°[...];

6°[...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, [...].

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu is de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft vastgesteld dat sinds 21 februari 2017 de wettelijke samenwoning met onderlinge toestemming werd stopgezet. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en bevestigt deze zelfs. Hij laat de hoofdmotieven van de bestreden beslissing dan ook onverlet.

De gemachtigde heeft vervolgens het onderzoek zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verricht, volgens hetwelk de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening houdt met de gezinssituatie van de betrokkene (het zgn. socio-economisch onderzoek: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*).

De Raad kan ook wat dit betreft slechts vaststellen dat de gemachtigde, op grond van de gegevens waarover hij beschikte, het nodige onderzoek heeft gevoerd. Hij heeft hierbij gewezen op de relatief korte duur van het verblijf en het gegeven dat de relatie met zijn partner is beëindigd. Wat de economische situatie betreft, stelt de gemachtigde vast dat verzoeker tewerkgesteld is maar meent hij dat dit geen bewijs van een zo verregaande integratie is dat deze een terugkeer belemmert. De gemachtigde meent bovendien dat dit gegeven hem enkel ten voordeel kan zijn bij het zoeken naar werk in Suriname. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk en acht de stelling van verzoeker dat het *“algemeen geweten”* is dat de werkloosheidsgraad in Suriname zeer hoog is en de economische mogelijkheden enorm beperkt zijn, niet aangetoond. Het gegeven dat verzoeker een huurovereenkomst en een ziekteverzekering heeft, wijst volgens de gemachtigde ook niet op een zodanige integratie dat deze een terugkeer in de weg staat. Hij meent dat gezien de korte duur van het verblijf er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nog voldoende banden met zijn herkomstland heeft om terug te keren.

Tot slot stelt verzoeker nog dat hij al enige tijd op het grondgebied is, dat het centrum van zijn belangen hier is gevestigd, zoals omschreven door artikel 8 van het EVRM en zijn integratie zich *“op allerlei vlakken”* heeft afgespeeld. Ook met de duur van het verblijf op het grondgebied heeft de gemachtigde echter op redelijke wijze rekening gehouden door erop te wijzen dat die duur in België relatief kort is en het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat hij nog voldoende banden heeft met zijn land van oorsprong. De gemachtigde kon dan ook op redelijke wijze concluderen dat gelet op al deze elementen er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene duurzaam in België verankerd is en het verblijfsrecht beëindigd kan worden.

Verzoeker betwist al deze vaststellingen niet maar stelt dat indien hij was gehoord geweest hij de gemachtigde op de hoogte had kunnen stellen van een aantal relevante elementen. Hij wijst hierbij zowel op de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur als op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake hoorrecht.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn verblijf had verkregen als familielid van een burger van de Europese Unie met Nederlandse nationaliteit verblijvend in België. Thans ligt een beslissing voor die een einde stelt aan dit verblijfsrecht op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting van de artikelen 7, 12, 13 en 14 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Burgerschapsrichtlijn). Bijgevolg valt de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21) en kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging.

De Raad neemt ook aan dat in het licht van artikel 42quater, § 1 voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen hoe dan ook de gemachtigde verzoeker moet uitnodigen zijn standpunt kenbaar te maken. Er blijkt ook uit het administratief dossier dat de gemachtigde verzoeker in een brief van 22 februari 2017 voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing verzocht heeft in het licht van een beëindiging alle nuttig geachte elementen mee te delen. Volgens de gegevens uit het administratief dossier heeft verzoeker op 20 maart 2017 diverse documenten voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met deze stukken rekening heeft gehouden en gemotiveerd heeft waarom deze stukken niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden. De gemachtigde heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover hij beschikte en die hem door verzoeker werd overgemaakt. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat hij niet werd gehoord of dat de gemachtigde met enig nuttig aan hem voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

Wat betreft de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, moet vastgesteld worden dat volgens de rechtsleer van I. Opdebeek die hij zelf vermeldt in voetnoot dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag of op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Enkel in dat geval moet hem de gelegenheid worden geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Thans ligt evenwel een beëindiging van verblijf voor die niet gestoeld is op een tekortkoming die hem wordt aangerekend zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker verwijst immers bij de opgesomde geschonden artikelen, onder meer naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze oude wetsbepaling voorzag inderdaad in de mogelijkheid om een verblijf te beëindigen omwille van het gebruik van valse of misleidende informatie, valse documenten of fraude of andere onwettige middelen. Dit betrof een beëindigingsgrond die stoelde op een tekortkoming van de verzoeker, maar in casu werd het verblijf niet beëindigd op grond van een tekortkoming maar enkel omdat het geregistreerd partnerschap is beëindigd. Bovendien kan verzoeker hoe dan ook de schending van die bepaling niet aanvoeren, nu deze werd opgeheven bij artikel 23 van de wet van 24 februari 2017 (BS 19.4.2017) met ingang van 29 april 2017. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet is dit onderdeel onontvankelijk.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur of als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, of van het principe van de rechten van verdediging blijkt niet.

Verzoeker legt niet concreet uit op welke manier de bestreden beslissing de artikelen 149, 159 en 191 van de Grondwet schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Verzoeker wijst erop dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, de gemachtigde een afweging moet maken van alle belangen die in het geding zijn en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene. Hij meent dat nu hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om op concrete en efficiënte manier, de elementen te doen gelden die kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht, de gemachtigde artikel 8 van het EVRM, in samenlezing met artikel 13 van het EVRM, het principe van de wapengelijkheid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14, § 1 van het Verdrag inzake de burgerlijke en politieke rechten heeft miskend.

Artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag bepaalt als volgt:

“1. Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De terechtzitting kan geheel of ten dele met gesloten deuren plaatsvinden, hetzij in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, hetzij wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit vereist, hetzij voorzover de rechter dit strikt noodzakelijk acht op grond van de overweging, dat een openbare behandeling het belang van de rechtspraak zou schaden; evenwel zal elk vonnis dat wordt gewezen in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding openbaar zijn, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of de voogdij over kinderen betreft.”

De Raad ziet niet in hoe het betoog van verzoeker over de vereiste belangenafweging kan gekoppeld worden aan het bepaalde in artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag. Deze bepaling heeft betrekking op het recht op een eerlijk proces in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding dat niet aan de orde is. Verzoeker zijn betoog heeft ook geen uitstaans met het recht op een effectief rechtsmiddel zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM of het principe van de wapengelijkheid. Evenmin is het betoog een toelichting hoe de bestreden beslissing het recht op een gelijke behandeling of het recht niet gediscrimineerd te worden, zoals gegarandeerd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt.

Waar verzoeker wel dienstig verwijst naar artikel 8 van het EVRM en aanstipt dat een afweging moet gemaakt worden bij de beëindiging van een verblijfsrecht van alle belangen die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van betrokkene en de gemachtigde moet nagaan of verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden die verband houden met zijn privéleven, kan hij gevolgd worden. Echter, deze vereiste zit reeds vervat in de verplichting die de gemachtigde heeft om op grond van artikel 42quater, § 1, alinea 4 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong. Op grond van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet moet hij ook rekening houden met de uitzonderingssituaties die rechtvaardigen dat iemand op grond van strikt persoonlijke gronden zijn verblijfsrecht behoudt. Zoals supra toegelicht is dit in casu wel degelijk op correcte wijze gebeurd en heeft de gemachtigde dienaangaande ook uitgebreid over de persoonlijke belangen gemotiveerd in het licht van de stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES